

Vojenský analytik Jaroslav Štefec: JADERNÁ VÁLKA V EVROPĚ?

- CZ24 News | 24. března 2022

Před téměř 40 lety, v létě roku 1982, jsem jako mladý poručík, velitel čety přepravy raket – nosičů jaderných hlavic 8K14, stál po skončení cvičení Západního vojenského okruhu v prázdném dokladovém stanu velitele frontu před mapou se zakreslenými místy jaderných úderů. **I přes panující horko mi běhal mráz po zádech.**

Celkem 56 výbuchů raketových hlavic, leteckých pum a dělostřelecké munice s jadernými náložemi pokrylo naprostou většinu území tehdejšího ČSSR změtí oblastí absolutního, prvního a druhého pásma zničení a stopami radioaktivního spadu z oblaků radioaktivního prachu, nasátého do oblastí explozí a unášeného větrem. Nebylo úniku, radioaktivita byla všude. Praha a Brno přestaly existovat, stejně jako Ostrava. Megatunové jaderné hlavice strategických raket made in USA je vymazaly z povrchu Země.

Tehdy to byla „jen“ válečná hra. Sice podmínkami cvičení blízka aspoň trochu realitě, ale přece jen hra. Po jejím skončení jsme se rozjeli zpátky ke svým domovům a k denní rutině tehdejšího vojenského řemesla. Věděli jsme, že je to hra a všichni jsme doufali, že jí také zůstane. Přesto jsme my jako vojáci, naše armáda i tehdejší vedení státu byli alespoň v rámci možností připraveni na situace, kdy by se mohla stát realitou.

Jako stát jsme měli vybudovaný systém skladů nouzových zásob a mechanismy jejich distribuce. Existoval funkční a pravidelně prověřovaný systém krizového řízení, krizového zdravotnictví a dokonce i školství. Byli připraveni i lidé. Jako školní děti jsme věděli, že ve škole máme odolné úkryty, protiplynové masky a věděli jsme, jak se chovat při vyhlášení poplachu. Věděli to samozřejmě i dospělí, z nichž značná část zažila válku.

I nejmenší finanční příspěvek velice pomáhá! Děkujeme!

CHCI PŘISPĚT

Dnes nic z toho neexistuje. Nemáme připravené ani lidi, ani zásoby, ani úkryty.. Nemáme už ani armádu, schopnou bránit naše území a v případě potřeby zajišťovat z pozice jedné z mála organizovaných sil v chaosem poválečné situace rozvrácené zemi aspoň jakýs-takýs řád a pomoc přeživším. To všechno odnesl čas. Neodnesl však ani jaderné zbraně, ani války. Zato přinesl novinky v podobě „digitální revoluce“, v níž je prakticky veškerý náš život závislý na počítačích a fungujících zdrojích elektřiny. Přinesl neskutečně dlouhé a složité logistické cesty přepravy potravin, jejichž přerušení z jakéhokoli důvodu nutně povede k téměř okamžitému kolapsu zásobování nejen v ČR, ale na celém území EU, následnému hladomoru, sociálním bouřím a válkám o stále se tenčící zdroje.

Nestraším. Popisuji situaci tak, jak reálně existuje. Balancování na hraně propasti bylo už dlouho součástí našeho života, aniž si to většina z nás uvědomovala. I naši „politici“, jejichž hlavním úkolem bylo a je starat se o český stát a zajištění bezpečnosti nás, jeho občanů, se dlouhou dobu tvářili, že nic z toho neexistuje. A současná politická garnitura? Jako utržená ze řetězu jako by se dokonce ze všech sil snažila, aby tu hrůzu, kterou jsem popisoval v úvodních odstavcích, učinila co nejdříve realitou našich životů. Realitou, kterou si ani oni, ani jejich voliči, a bohužel ani my ostatní už nedokážeme představit ani v nejhorších snech.

Opravdu netuším, jak naši „vládě“ poradit a pomoci se vyhnout katastrofickým scénářům.

Dámy a pánové, kteří zasedli ve Strakově akademii (a na Sněmovní ulici), navíc nemají o jakoukoliv radu a pomoc sebemenší zájem. Oni vědí vše nejlépe, takže za situace, kdy se nám velmi brzy bude hodit každá z půdy vyhrabaná vzduchovka, vyvázejí zbraně za miliardy korun z již tak dosti hubených českých armádních skladů na Ukrajinu. Dokonce jsou ochotni „podílet se“ životy českých občanů na „mírových misích“, majících za úkol ... co vlastně? Bojovat za dnes už de facto neexistující Ukrajinu? S kým po boku? S otevřeně fašistickými tzv. „kárnými prapory“? Chápu, dnes je to jediná existující funkční vojenská struktura na Ukrajině. Nebo snad s partnery z NATO? A proti komu, resp. čemu? Situace na Ukrajině dnes hodně připomíná revoluční Rusko počátku minulého století. Všichni proti všem. Tentokrát ale bez naděje na novou transsibiřskou anabázi.

Na závěr ještě jedna poznámka. Dnes se už naprosto otevřeně hovoří o jaderné válce v Evropě. V podstatě jako o hotové věci. Ale kdo ji začne a povede? Bude to Rusko, které stejně jako zničilo Ukrajině údery raket, střel s plochou dráhou letu a leteckých pum kompletní velitelskou a spojovací infrastrukturu, zničí jediným hromadným úderem celý systém velení a řízení evropské části NATO a největší základny na území členských států? Ano, to by mohlo nastat. Odpoví mu někdo? Francie? Odpálí své jaderné rakety a vystaví se zničující odvetě? Nebo to bude Británie? Nemyslím si to. USA se už otevřeně distancovaly. Ke zděšení svých tzv. spojenců, kteří se však bojí otevřít ústa a přiznat to sobě i voličům.

Takže jak to bude vypadat a kdy to začne? Nevím. Stále doufám v rozum a soudnost, i když jejich nositelů kolem sebe vidím stále méně. Věřím, že se situace ještě urovná a bude čas zasednout k jednacím stolům. Karty jsou rozdány a teď se už jen čeká na první hlášky a odhozy. Jedno je ale jisté. Ať tak nebo tak, my jako ČR u těch důležitých „stolů“ rozhodně sedět nebudeme.

AUTOR: Jaroslav Štefec

[ZDROJ](#)